

7. Кръстът и огледалото – символи на мистериалната жертва на Логоса.

Идеята за разпъването на Логоса, за да се появят на света сепарирани съзнания, не е оригинално християнска. Най-вероятният ѝ прототип е мита за разкъсването на Озирис от злия му брат, последван от мита за разкъсването на Дионис от титаните (вече на европейска почва).

Отзвук от тези митове за разкъсването и изяждането на Логоса има в евхаристийния ритуал – тук обаче той има характер на изкупление

(“изяжте ме, изпийте ме, за да станете това, което съм аз” – един вид, повик за идентификация). Докато митовете за Озирис и Дионис са космогонични (обясняват как се е появил космоса с разпилените из него привидно отделни субекти, произлизащи от единен източник), то митовете, около които е центрирано християнството, са предимно с изкупителен характер и имат за цел прибирането на частните съзнания в източника им, а не спекулиране с митологеми за това как е започнала цялата работа. Горният цитат от евангелие на Филип, както и Деянията на Йоан (“The Acts of John”), които тълкуват кръста като врата за слизване в инкарнация и за излизане от нея, са изключения в християнството и тук ги разглеждам именно като изключения.

Смята се, че кръстът като символ е зает от египетския «анх» – Т-образен кръст с кръг над него, символизиращ Плеромата, разделена хоризонтално от кеномата, която пък е срязана вертикално на лява и дясна половина като знак за раздвояването на Мистерията в проявения космос. В античността са правели огледала с форма на анх, тъй като гледането в огледало е метафора за разпадането на Оглеждащия се в множество отражения, които поглъщат вниманието му така, че той забравя за себе си. Подобен мотив има в мита за Дионис – той едновременно се оглежда в огледалото и бива разкъсан от титаните. В християнството обаче доминира символиката на кръста, не на огледалото (като изключим паметната фраза на апостол Павел от първото писмо до коринтяните, противопоставяща огледалното гледане, което е илюзорно, от гледането на Бог «лице в лице» – чист платонизъм!)

Идеята на космогоничните митове е да демонстрират със средствата на митопоетичния език как разпиляното е едно с

Разпилявания и никога не е било другояче. И докато метафората за телесното разкъсване на Логоса е най-старата и примитивна в това отношение (примитивна, защото разкъсаното, ако и да произлиза от разкъсания, не е равнозначно с него), то метафората с огледалото и особено метафората със светлинния кръст от мрежа, ясно демонстрират онтологичната тъждественост на Логоса с пневматичните зърна, разпръснати в инкарнация.